

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ויקרא

"ויקרא אל משה" (א, א)

הרבה קולמוסים נשתברו לבאר את טעם הדבר למה נכתב בתורה ויקרא באל"ף זעירא.

ה"בעל הטורים" כתב טעם: שבענוותנות הרבה לא רצה משה לכתוב אלא "ויקר", כפי שנאמר אצל בלעם "ויקר הי אל בלעם וישם דבר בפיו", כאילו לא נראה אליו הי אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב באל"ף, מפני שלשון "ויקרא" מראה על מדרגה גבוהה יותר בנבואה.

על פנייה מכוונת מצד הקב"ה, נאלץ משה להסכים, אבל מרוב ענוותנותו כתב אל"ף זעירא...

שאל על כך הרה"ק רבי יצחק מוארקא זי"ע הרי גם בפרשת יתרו (פרק יט) אנו מוצאים פעמיים שכתוב "ויקרא": "ויקרא אליו הי מן ההר" (יט, ג) "ויקרא הי למשה אל ראש ההר" (יט, כ) ומפני

מה לא נכתבה אף שם אי זעירא? אלא הסביר ואמר: מכאן רואים, שלהיות עניו אפשר, כשאף אחד לא רואה! אבל עניויות רבים זו לא עניויות, זו גאווה!... בפרשתנו לא שמע איש את הקב"ה קורא אליו, אלא משה לבדו, כדברי רש"י: "הקול הולך ומגיע לאוזניו, וכל

ישראל לא שומעין", ולפיכך רצה משה, מחמת ענוותנותו, למעט את חשיבותה של הקריאה ולכתוב "ויקר" כפי שנאמר אצל בלעם, אולם

בפרשת יתרו, באה הקריאה במעמד כל ישראל, הכל שמעו אותה, ואם יבוא עכשיו למעט את דמות עצמו - מתוך התכחשות לדבר שהכל ראו ושמעו אותו - לא תיחשב זאת כענווה, אלא כגאווה, התענוות מתוך גאווה... (פנינים)

"ויקרא אל משה" (א, א)

הכלי יקר הביא מהילקוט: "אלף" דויקרא זעירא. "אלף" לשון לימוד כמו "ואאלפך חכמה" (איוב לג) ורמז שאין הלימוד מתקיים אלא במי שמקטין עצמו. הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל היה מכבד כל בן תורה, אף אם הוא תלמיד זוט, בכבוד גדול כאילו הוא ת"ח גדול שבדור. הוא נאלץ לבטל רצונו מפני

רצון הציבור בנוהג הנאה שנהגו במיוחד עדות המזרח, לנשק ידי הצדיק, ועשה זאת בצער רב, ואולם כשהגיע אברך בן תורה, היה שומט ידו בבהילות ולא הניח לו לנשקה. ולא זו בלבד. אלא מקדם היה פני כל אברך, יהא אשר יהא, בקימה של הידור לכבודו.

אמר רבא אעפ"כ הדור קבלוה בימי אהשורוש דכתיב (אסתר ט, כז) קימו וקבלו היהודים קימו מה שקבלו כבר (שבת פח, א) כשאדם וחנה עוד היו בשר אחד ממש, מחברים האחד עם השני, הם היו מחברים בצורה של 'אחור באחור', דבוקים זו לזה בגב. (עץ חיים שער הכללים פרק יג ב) הפנים של אדם הראשון היו לכונן אחד, ושל חנה - לכונן ההפוך.

האם נתן לקיים כך חיים משתפים תקינים? האם חבור כזה הוא חבור אמתית ופנימי? ממש לא, להפך, זהו חבור מעיק ובלתי נסבל, חבור שמגיע מחסר בררה - וכלם מחכים לרגע הראשון להתפטר מהחבור הזה.

האר"י הקדוש אומר עוד יותר: חבור אמתית - זה חבור בשמוכנים להסתכל האחד לתוך העינים של השני! כשאדם וחנה היו מחברים כך - הם לא יכלו להסתכל זה לעיניו של זה! איזה מין חבור הוא זה!!! הבורא הרי רוצה שהחבור כאן יהיה אמתית! משמעותית! עמק! פנימי!

מה עשה הבורא? יצר 'הרדמה' למשך זמן מה, נתן להם פרק זמן של נתוק כלשהו - ואז, כאשר התעוררו מהנתות וחזרו האחד אל השני - הנה החבור משלם ופנימי! (קבלה - עץ חיים) הרעיון הזה שאנו רואים אצל אדם הראשון וחנה - הוא יסוד גדול מאוד בכל תחומי החיים: בקשר בין הורים וילדים, בקשר בין בני זוג - ובקשר הכי נחוץ לחיים: קשר עם הבורא.

בספרות המקצועית על חנוכה ילדים זה נקרא 'נפרדות'. החבור הכי חזק בעולם הוא קשר בין הורים לילדיהם. ההורים מוכנים לעשות הכל בשביל ילדיהם! הם מטפחים, מאכילים, משקיעים כספים וכוחות, נוהגים את כל הונם בשביל ההצלחה של הילד.

לכאורה, זה אמור להיות הקשר הכי פורה וזקוק! ההורים היו אמורים לקבל כבוד מלכים מהילדים - כי הרי הילדים מקבלים מהם כל כך הרבה!

מה לא נכתבה אף שם אי זעירא? אלא הסביר ואמר: מכאן רואים, שלהיות עניו אפשר, כשאף אחד לא רואה! אבל עניויות רבים זו לא עניויות, זו גאווה!... בפרשתנו לא שמע איש את הקב"ה קורא אליו, אלא משה לבדו, כדברי רש"י: "הקול הולך ומגיע לאוזניו, וכל

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ויקרא

עד כאן תוכן המודעה שהניחו בחלון החנות ההיא בני ביתו של הנפטר. והחי יתן אל לבו, להזהר בדיני ממונות, מכל נדנוד גזל ואונאה ושאר איסורים התלויים בממון. (בדידי הוה עובדא)

וכאשר מחו על כך וטענו שאינם ראויים, ענה: "מנין לי לדעת אם ראויים או לא, ספק כבוד התורה לחומרא!"... פעם הגיב לאחד המוחים: "למה לא אקום מפניך וכי אינך פוסק הלכות?" הלה נדהם: "מה פתאום? איזה פוסק?!" "ואני פוסק?" - שאלו. "הרב, בוודאי!" - השיב. "ובכן" - אמר רבי בן ציון -

פסקתי שעלי לקום מפניך, מה לך מהרהר אחר הפסקה?!" והיתה זו טענה שאין עליה תשובה...

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה" (א, ב)

מבאר רש"י, מדוע נאמר כאן לשון "אדם"? ללמדנו כשם שאדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל! מעשה שהיה ברבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים", שהזקק לכתוב דבר מה והביאו לו נייר לכתובה. חשש החפץ חיים מאד שמא נייר זה יש בו ספק גזל, על כן, סירב לקבלו עד שיתנו לבעליו סך של שתי פרוטות! רבנו - תמהו העומדים סביבו - ודאי הבעלים מוחלים על סך פעוט זה...

אָבֵל זֶהוּ, שְׁלֵא. הַיְלָדִים, כֶּן מִתְבָּרֵר, חוּוִים אֶת הַנְּתִינָה הַבְּלִיתִי נִגְמַרְתָּ שֶׁל הַהוּרִים - כְּחִבּוּר חֶזֶק וְהִכְרַחֵי מְדִי, חִבּוּר מוּבָן מֵאֲלֵיו. מֵה שְׂיוּצָר תַּחֲוֹשָׁה שֶׁל 'מְגִיעַ לִי' וְ'תִבְיָאוּ'. הַחִבּוּר הַזֶּה, הוּא חִבּוּר לֹא תִקְיִן! הוּא לֹא חִבּוּר פּוֹרָה! הוּא חִבּוּר שְׂמִיגִיעַ מִתּוֹךְ הַכְּרַח - וְהִרְצוֹן שֶׁל הַיְלָדִים בְּקֶשֶׁר הַזֶּה נִרְאָה בְּהִתְאָם... תַּחֲשׁבוּ עַל עֲצָמְכֶם, מִתְחַבְּרִים בְּחִבּוּר הַדּוּק עִם אָדָם אַחֵר, חִבּוּר בְּלִיתִי פּוֹסֵק - וְשְׁלֵא שְׂאֵלוֹ אֶתְכֶם לִפְנֵי כֵן... הָאֵם הַיִּיתֶם מוּכְנָסִים לְחִבּוּר כֵּזֶה? וְדָאֵי שְׁלֵא. אִזּוֹ לְמָה שֶׁהַיְלָדִים יִרְצוּ קֶשֶׁר כֵּזֶה? לְכֵן, מְסַבִּירִים הַמְּחַנְכִים, יֵשׁ לִיצֵר 'נִפְרָדוּת'. לְתַת לַיְלָדִים אֶת הַתַּחֲוֹשָׁה, שְׂיִבְיָנוּ שֶׁהַחִבּוּר הַזֶּה אֵינוֹ מוּבָן מֵאֲלֵיו. הַהוּרִים לוֹקְחִים צֶעֶד אֶחָד אַחֲרֵינִי, מִפְּסִיקִים לְתַת מְכָל הַבָּא לֵיד, מְקַמְצִים אֶפְלוּ בְּדַבָּרִים הַכְּרַחִיִּים, כְּבִיכּוּל הוֹלְכִים 'לִישָׁן' - וְהֵנָּה נִס מִתְרַחֵשׁ מוֹל הָעֵינָיִם: הַיְלָדִים מִתְחִלִּים לְחַפֵּשׂ בְּעֲצָמָם אֶת הַקֶּשֶׁר עִם הַהוּרִים! פְּתָאוּם הֵם מְעַנְיָנִים לְחֹזֵר אֶל הוּרֵיהֶם, לְשׁוֹב לְחִבּוּר הָאֵיתָן שֶׁהִיָּה קֶדָם לְכֵן. לְמָה? כִּי נוֹצְרָה כָּאֵן נִפְרָדוּת... כְּשֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה, הֵם עָשׂוּ זֹאת רַק כִּי חִיבוּ אוֹתָם. רַק כִּי 'כְּפָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם הֵר כְּגִיגִית'... אֵיזָה חִבּוּר פְּנִימִי יָכוֹל לְהוֹצֵר מִתּוֹךְ קֶשֶׁר שְׁלֵא בְּחִרְנוּ בּוֹ מִרְצוֹן? לְכֵן, אֵט אֵט הֵלֵךְ הַחִבּוּר הַזֶּה וְנִשְׁחַק, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִגִּיעוּ לְמַצֵּב שֶׁ-הֵם לֹא הָיוּ מְסֻגְלִים לְהַבִּיט אֶל הָעֵינָיִם שֶׁל הַחִבּוּר הַזֶּה, הֵם הָיוּ מְנַתְּקִים בְּנִתְקֵי פְּנִימֵי הַרְסָנִי... מָה עָשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? כְּמוֹ אֶצֶל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, כְּמוֹ אֶצֶל הוּרִים וְיְלָדִים - יִצֵּר 'הַרְדָּמָה'...

"אדם כי יקריב מכם" (א, ב)

מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. (רש"י) כתב הגאון רבי שמואל דוד הכהן פרידמן שליט"א: "אמרתי לעורר את הלבבות ממה שראיתי בעיני זה עתה (בשנת תשס"ט) כשהייתי בעיה"ק ירושלים בלכתי בשכונת בית ישראל, יחד עם בני, ראיתי חנות אחת סגורה על מנעול ובריח, ובחלון

החנות הייתה מודבקת מודעה, וזה תוכן המודעה: "בעל החנות נפטר לבית עולמו, ואחרי פטירתו בא לבני ביתו בחלום, והודיע להם כי אין לו מנוחה בעולם העליון, מחמת שלא נזהר בממון, והוא חייב כסף לאחרים מהסיבה שהיו באים לקנות בחנות שלו, ויש לו צער ויסוריין הרבה מזה בעולם העליון. בהתייעצות עם הרבנים פירסמו שיבקשו מכל מי שהוא חייב לו ממון שימחל לו על החוב, וביקש שכל אחד יאמר בפה מלא שמוחל לו.

החנות הייתה מודבקת מודעה, וזה תוכן המודעה: "בעל החנות נפטר לבית עולמו, ואחרי פטירתו בא לבני ביתו בחלום, והודיע להם כי אין לו מנוחה בעולם העליון, מחמת שלא נזהר בממון, והוא חייב כסף לאחרים מהסיבה שהיו באים לקנות בחנות שלו, ויש לו צער ויסוריין הרבה מזה בעולם העליון. בהתייעצות עם הרבנים פירסמו שיבקשו מכל מי שהוא חייב לו ממון שימחל לו על החוב, וביקש שכל אחד יאמר בפה מלא שמוחל לו.

"אשה ריח נחוח לה" (א, יז)

פירש רש"י (משנה סוף מס' מנחות) נאמר בעוף ריח נחוח, ונאמר בבהמה ריח נחוח, לומר לך אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון לבו לשמים.

לע"נ האשה החשובה מרת
מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ויקרא

מלפנים בישראל כששמעו שאחד מדבר נגד תלמיד חכם, מצאנו הלכות רבות אם ואיך למחות, אבל היום צריך לשקול היטב כי ירדה חולשה לעולם, ובדרך כלל כאשר מוחים, ברוב המקרים, יענה הלה עוד יותר וילך הבזיון ויגבר, על כן עדיף לשתוק..."

"אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם" (ד, ג)

רבי אריה ליבוש מקישינב עמד פעם ווהוכיח את העם על מעשיהם, ובדרשתו אמר: "איני מתכוון אליכם, אלא מתכוון אני לעצמי, וכך היה מורי המגיד מקו'ניץ אומר בשם הבעש"ט הק', להסביר את הפסוק 'אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם', אם נמצאו אשמות וחטאים בעם, הרי זה בגלל שהכהן המשיח, רב הקהילה ומנהיגה, הוא נכשל בדבור או במחשבה, והוא שגרים לאשמת העם".

הַמֶּן הַרְשַׁע מִגִּיעַ לְאַחְשָׁרוֹשׁ וּמִסָּפֵר לוֹ: "יִשְׁנֹו עִם אֶחָד!" אוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא: הַמֶּן אָמַר לְאַחְשָׁרוֹשׁ - אֲלוֹקֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל יִשָּׁן! הַבּוֹרָא אָמַר לְעַמּוֹ - אַתֶּם לֹא מְעַנִּינִים בְּקִשְׁר הַזֶּה בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם? זֶה מַעִיק עֲלֵיכֶם? אֵין בְּעֵינָהּ, תִּנְסֹו לְהִסְתַּדֵּר לְבַד, אָנִי הוֹלֵךְ כְּבִיכּוֹל 'לִישָׁן' - וְתִהְיֶה לָכֶם בְּסַעֲוֹדַת אַחְשָׁרוֹשׁ... וּמָה הִיְתָה הַתּוֹצֵאָה שֶׁל ה'הַרְדָּמָה' הַזֶּה בְּקִשְׁר? הַתּוֹצֵאָה הַסּוֹפִית בְּרוּרָה: "הַדָּר קִבְלוּהָ מֵאֲהָבָה!" פְּתָאוֹם חֲזַרְנוּ אֶל הַתּוֹרָה, פְּתָאוֹם קִבְלָנוּ אוֹתָהּ מִתּוֹךְ אֲהָבָה, מִתּוֹךְ רְצוֹן! וְלָמָּה? כִּי הִנְתוּק הַזְּמַנִּי הַזֶּה גָּרַם לָנוּ לְחוֹשׁ שְׁבִסּוּפוֹ שֶׁל דָּבָר - אֵי אִפְשָׁר בְּלִי חַיִּים עִם הַבּוֹרָא! כָּכָה זֶה גַם בְּחַיִּים עֲצֻמִּים: לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ מְרַגְּשִׁים שְׂכַבְּכִיכּוֹל הַבּוֹרָא עֲזַב אוֹתָנוּ חֲלִילָה, אֲנַחְנוּ מְבִיטִים עַל הַחַיִּים שֶׁל עֲצֻמָּנוּ, עַל הַקְּשִׁי שֶׁפְּתָאוֹם נִפְּל עֲלֵינוּ, עַל הַכָּאֲבִים וְהַיִּסוּרִים שֶׁאֲנַחְנוּ עוֹבְרִים, עַל הַתְּפִלוֹת שֶׁנִּרְאָה כִּי אֵינָן נֶעֱנוּת... הַמְצַב לֹא פָּשׁוּט. נִרְאָה כְּאִלוֹ הַבּוֹרָא 'הַלֵּךְ לִישָׁן'... לָמָּה הַבּוֹרָא יִצַּר מְצַבִּים כְּאֵלֶּה? כִּי רַק אֲזַ אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים לְהַרְגִישׁ אֶת הַצָּרָה בְּקִשְׁר, פְּתָאוֹם אֲנַחְנוּ מְבִינִים שֶׁהַקְּשִׁר הַזֶּה בֵּינֵינוּ וּבֵין אֲבִינוּ שְׁבִשְׁמִים הוּא קִשְׁר כִּהֵן נִצְרָה! רַק אַחֲרֵי פְּרֻדָּה אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים לְחוֹשׁ בְּצָרָה הָאֲמִתִּי בְּחִבּוּר! הַהַרְדָּמָה הַזֶּה, הַשְּׁנָה הַזֶּה - יִצְרָה חִבּוּר אֲמִתִּי וְחֻדְשׁ...

"אשר נשיא יחטא" (ד, כב)

בליל שבת, ישב ה'סבא' משפולי עם חסידיו והתאונן בפניהם, כי נדמה לו שאחר היום להדליק את הנרות. ניסו החסידים להרגיעו כי לא יתכן שתארע לו תקלה, אולם לבסוף שאל את תלמידו רבי רפאל מברשיד שהיה ידוע במדת האמת שבו, והוא אמר: "אין ספק שהרבי צריך לשוב בתשובה, והרי איסור שבת דבר חמור הוא!" אורו עיני הרבי וגער בחסידיו: "ראו נא, אילו הייתי שומע בקולכם, יכול הייתי למות בלי תשובה".

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר **משה אליעזר**
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

מסופר על האר"י הקדוש זיע"א, שהיה רגיל לשבח את תלמידו הגדול רבי חיים ויטאל זיע"א על גודל מעלתו ומעלת נשמתו.

פעם אחת הביע רבי חיים בפני רבו את פליאתו על דבריו אלו, וכך אמר: שאלתי את מורי איך הוא אומר לי שנפשי יש לה מעלה כל כך? והרי קטן שבדורות הראשונים היה צדיק וחסיד שאין אני מגיע לעקבו.

וענה לי רבי: דע כי גדולת הנפש אינה תלויה כפי מעשה האדם הנראה לעיניים, כי

בוחר לבות ה' ית', וכפי הזמן והדור ההוא, מעשה קטן מאוד בדור הזה, שקול ככמה מצוות בדורות הראשונים, כי בדורות האלו הקליפה והרע גוברת מאוד עד אין קץ מה שאין כן בדורות הראשונים.

"חטאת הקהל הוא... אשר נשא יחטא" (ד, כא-כב)

סמיכות הפסוקים לומר לך כל שבידו למחות ואינו מוחה מעלה עליו הכתוב כאילו הוא חטא. (בעל הטורים) אמר רבי אילעא

משום ר' אלעזר בר' שמעון: כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע, כך מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע. (יבמות סה, ב)

פעם שהה הגאון מטשעייבין - רבי דוב בעריש וויינדנפלד זצ"ל עם הרב מברוד (בעל המחזה אברהם) בסעודת שמחה, והנה לפתע הגיע אדם והחל לדבר דברי גנאי על אחד הצדיקים.

רצה הרב מטשיבין למחות בתוקף, אך הרב מברוד תפס בידו ומנע זאת ממנו בהסבירו לו: "שמע נא, הנך עדיין אברך צעיר. דע לך

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ויקרא

זי"ע מבעלזא: כאשר מונה התורה את העבירות שעבר האדם, היא מונה מן הקל אל הכבד, שבתחילה כיחש בעמיתו בפיקדון (שבא לידו בהיתר) ולאחר מכן בגזל, כאשר שב היהודי בתשובה (פסוק כג) - "והשיב את הגזלה אשר גזל... או את הפיקדון אשר הפקד איתו" - מונה התורה מן הכבד אל הקל. בתחילה גזל

ולאחר מכן פיקדון. ויש להבין טעם הדבר. וביאר כ"ק מרן זי"ע: נשמות ישראל רחוקות הן מן החטא מטבען. וכן אנו אומרים "נשמה שנתת בי טהורה היא". אלא שאדם מורה היתר לעצמו בעבירות קלות מאוד, שבהן הוא רואה 'היתר' של ממש, כגון שהוא משתמש בפיקדון שהופקד אצלו ואינו שם על לב שהדבר אסור. עבירה גוררת עבירה ולפתע הוא מוצא את עצמו שקוע בגזל של ממש.

הגם שעבירה גוררת עבירה, לרוב מתעורר האדם לתשובה רק כאשר הוא שקוע בעבירות חמורות. לכן מונה התורה הכבד אל הקל, ואם

ישוב בתשובה על החמורות, סופו שיזכה לתקן גם את הקלות.

(במהחשבה תחילה)

"וַיִּיקֶץ בְּיָשָׁן הַשֵּׁם - כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיַּיִן!" (תהלים עח, סה)
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר כְּמוֹ מִתּוֹךְ שְׁנָה, כְּמוֹ גִבּוֹר הַמִּתְעוֹרֵר מִיַּיִנוּ... מָה קוֹרָה כָּאן? מָה הַהֶסְבֵּר בְּזֶה??
הֲרֵי "צ"ר" אֲשֶׁר פְּרִינָד הִיָּה מְסַבֵּיר אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה: מִלְחָמָה עָזָה נְטָשָׁת בֵּין שְׁתֵּי מַחֲנֹת עֵנֶק. הַטִּילִים עָפִים, הַיְרִיּוֹת נוֹרוֹת בְּכַמּוּיּוֹת - וְהַמְּסַקְנָה בְּצַד הַמְּכָה, הִיא בִלְתִּי נִמְנַעַת: אָנוּ עוֹמְדִים בְּפָנֵי הַפְּסֵד צוֹרֵב וְקָשָׁה. הַמְצַב אָבוֹד.
אָבֵל פְּתָאוּם הֵם נִזְכָּרִים: רָגַע, הָרִי אֶצְלָנוּ בַּמַּחֲנֶה יֵשׁ אֶת הַגִּבּוֹר הָאֲגָדִי! אוֹתוֹ גִּבּוֹר שְׁאִין מִלְחָמָה שֶׁהוּא אֵינוֹ מְנַצֵּחַ בָּהּ! הֵיכֵן הוּא, הַגִּבּוֹר הַזֶּה??? לָמָּה הוּא לֹא נִלְחַם עִמָּנוּ בַּשָּׂדֶה הַקָּרֵב???
כָּלֵם אֲצִים רְצִים לִמְצֵא אוֹתוֹ - וּמְגַלִּים כִּי הוּא יֵשֵׁן שְׁנַת יִשְׂרָאֵל... אָמֵשׁ הוּא שְׁתָּה כְּהֶגֶן - וְהַבְּקֵר הַתּוֹצְאוֹת נִכְרוֹת...
הָאֵם הַלּוֹחֲמִים נוֹתְנִים לוֹ לִישׁוֹן? אוֹלֵי בְּמַקְרִים אַחֲרִים... כָּאן מְדַבֵּר בַּשְּׂאֵלָה שֶׁל חַיִּים! כָּאן אֵין זְמַן לְגַנוּנֵי כְּבוֹד! כָּאן הֵם מְכַרְחִים לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם! וְלָכֵן הֵם מְגִיעִים אֶל הַמְּטָה שֶׁל הַגִּבּוֹר הָאֲגָדִי, מִתְחִילִים לְנַעֵץ וּלְצַעֵק, דּוֹפְקִים, צוֹעֲקִים, זוֹעֲקִים - עַד שֶׁהַגִּבּוֹר מִתְעוֹרֵר... וּבְרָגַע שֶׁהַגִּבּוֹר מִתְעוֹרֵר - כָּל הַסְּפוֹר נִרְאָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי... וּכְשֶׁהַגִּבּוֹר יוֹצֵא - כָּל הָעֵסֶק מִשְׁתַּנֶּה...
אָמַר ר' אֲשֶׁר: "וַיִּיקֶץ בְּיָשָׁן הַשֵּׁם, כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיַּיִן!"
תְּצַעֲקוּ לְרִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! אֵין לָכֵם מִישֶׁהוּ אַחַר לְסַמֵּךְ עֲלֵיּוֹ! אַל תִּנְתְּרוּ לוֹ! "רַב־שׁ"ע אֶתְּהָ מְכַרְחָ לְרַחֵם עָלַי, כִּי אִם לֹא - אָנִי אָבוֹד!
אֶתְּהָ מְכַרְחָ לְהֶגֶן עָלַי עֲכָשׁוּ מוֹל הַקְּשָׁיִים שְׁלִי, הָרִי כָּל כֶּף קֶשֶׁה לִי, אָנִי לֹא מְצַלִּיחַ לְהַתְּגַבֵּר עַל שְׁטֵף הַתְּחוּשׁוֹת וְהַרְגָּשׁוֹת! אֶתְּהָ חֲזֵב לְעוֹר לִי - כִּי אֵין לִי שׁוּם יְכָלֵת לְעוֹר לְעַצְמִי!!!"
נְכוּן, זֶה נִרְאָה כְּאִלוֹ הוּא יֵשֵׁן, כְּאִלוֹ הוּא לֹא נִמְצֵא אֶתְּנוּ - אָבֵל זֶה רַק נִרְאָה כֵּךְ! בְּפִעֵל, הַבוֹרָא מְחַכֶּה לְרָגַע שֶׁנִּצְעַק אֵלָיו וְלֹא נִתְּרָ לוֹ - וְאָז 'וַיִּיקֶץ בְּיָשָׁן הַשֵּׁם'!
(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

"והיה כי יאשם לאחת מאלה והתוודה אשר חטא עליה" (ה, ה)

לאחים הקדושים רבי אלימלך מליז'ענסק ורבי זושא מאניפולי, היה אח נוסף שהתפרנס מבית מציגה שחבר באחד הכפרים.

ידעו האחים שהוא מסתיר את מדרגותיו ונסעו אליו כדי לתהות על קנקנו.

בבואם, ראו איכרים רבים נכנסים לשתות יין שרף ואחיהם עומד ומשרתם כשאר המוזגים.

הם לא ראו אצלו מעשים נעלים, אך ראוהו מפעם לפעם רושם משהו בפנקס קטן שעמו.

באישון לילה שמעו כיצד אחיהם קורא דבר מה ופורץ בבכי, וכך נשנה הדבר כמה פעמים.

תהו האחים אצלו על מעשיו והוא סיפר להם לפי תומו, כי נוהג הוא לרשום בפנקסו כל חטא ונדנדוד עבירה, ובהגיע הלילה אינו שוכב לישון עד שהוא שב בתשובה שלמה.

התפלאו האחים ושאלו: "כיצד יודע אתה שתשובתך התקבלה"? והאח השיב: "כאשר רואה

אני שהכתב נמחק מהפנקס, יודע אני כי גם בשמים מחקו את חטאי".

"וכיחש בעמיתו בפיקדון... או בגזל" (ה, כא)

דקדק כ"ק מרן מהר"ש

א לוס שבת

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com